

"שנה ראשונה בהוראה היא כמו תיבת הפתעות"

מאת מורן טולדנו

השנה חולפת כל כך מהר. אני זוכרת שכשהתחילה כלל לא הייתי בטוחה שאני רוצה לעסוק בהוראה, היו לי חששות ובשבוע הראשון אפילו בכיתי וטענתי שאני שונאת את זה. ניסיתי להפגין ביטחון, להיות נחמדה אך בו זמנית לשמור על רצינות ויראת מורה. במהרה נחשפתי לדור אחר של ילדים שהם כלל אינם מזכירים לי אותי בהתנהגותי כשהייתי ילדה וזה מעט הלחיץ אותי, כיוון שלא הייתי בטוחה שהדרך בה אני נוהגת היא הנכונה. כשהסתכלתי סביב על התנהלות מורות אחרות עם התלמידות ראיתי שיש קירבה, אפילו קבוצה בוואסאפ.... פייסבוק. הופתעתי מאוד.

ניסיתי למצוא את האיזון בין הקשיחות והדיסטנס לבין המקום שבו אוכל גם לצחקק עמו, שהן עדיין יכבדו אותי ושתהיה להן יראת כבוד כלפי. לקח לא מעט זמן עד שהגעתי לשלב הזה. אני חשה שבהתחלה זה היה הקושי העיקרי שלי. מאוד פחדתי להיות "חברה" שלהן, חששתי מהמקום הזה, אך עם הזמן באופן טבעי התחלתי יותר להתעניין בהן, הקרח נשבר ולמדתי לאזן בין רגעי הצחקק לרגעים בהם הייתי חייבת להיות קשוחה, לדרוש ולא לוותר. כעת אני חשה שעם חלק מהכיתות ממש הצלחתי ועם חלק עדיין לא נשבר הקרח לגמרי. אני עדיין לא חשה בקשר שהייתי רוצה שיהיה לי עם הבנות, אך עם כולן חל שיפור ניכר.

בהיבט אחר של עבודתי בהוראה, הרגשתי לא מעט פעמים תסכול על הדרישות הוותרניות במבדקי הכושר השונים. חלקם בכלל נראו לי לא רלוונטיים ומיותרים אך באופן כללי חשתי שיש וויתור ושאיפה לבינוניות. כשאמרתי את דעתי בפני צוות החינוך הגופני זכיתי להסכמה רק של מורה אחת, אך הרוב קבע כי אי אפשר להכשיל אותן ולכן, הדרישות מהתלמידות היו קלות בהרבה מהנדרש לפי מה שרשום ביומן המורים. אני מרגישה שאני עדיין לא בעמדה שאני יכולה לומר את דעתי ולהתווכח עם הצוות. מאחר שזו שנתי הראשונה בהוראה, לא רציתי להישמע יהירה, וגם לא לחרחרר ריב עם הצוות ולכן לא באמת אמרתי את מילתי האחרונה. אני בכלל חשה שבית הספר רק טעם מעט מיכולתיי ושמע מקצת מדעותיי מאחר ואחוז המשרה שלי קטן, ועיקר עבודתי היא בחוגים אחר הצהריים שאני מנהלת. המצב הזה קצת מתסכל, מצד אחד אני מאוד רוצה לתרום מיכולותיי, להביא את עצמי לידי ביטוי אך מצד שני העבודה השנייה שלי מחייבת מאוד ודורשת ממני הרבה שעות. כמו כן, כל הזמן מהדהד לי בראש שאני על תקן מורה מחליפה של מורה שיצאה לשנת שבתון ולכן, אני גם באיזשהו אופן מתקשה לוותר על שעות עבודה בחוגים, כיוון שאף אחד גם לא מבטיח לי שאשאר ללמד בבית הספר, וזה ממש מדאיג ומכעיס.

בהיבט החינוכי אני מרגישה שיש לי עוד הרבה מה ללמוד ממורים אחרים על דרך הוראתן, על הגישה שלהם ועל התקשורת עם התלמידות. הייתי רוצה להיות מורה כזו שכשהן תסיימנה את התיכון הן תזכורנה אותי, שאהיה מישהי משמעותית ולא רק מורה שלימדה משחקי כדור ואירובי, אלא גם להעביר מסרים חברתיים. אני סוללת לאט לאט את דרכי ומקווה שאני מצליחה לרקום קשר של כבוד והערכה עם התלמידות כיוון שאני יודעת שברגע שאני אשיג זאת יהיה לי קל ומהנה להעביר תכני לימוד עיוניים...גופניים ועוד.